వేసవికాలం. మధ్యాహ్నం పన్నెండు దాటుతోంది. మాలతి మండుటెండలో నడుస్తోంది. నడిచినడిచి ఆయాసం కూడా వస్తోంది. అయినా అలాగే నడుస్తోంది పట్టుదలగా. నిజం చెప్పాలంటే బయటి ఎండకన్నా వేడిగా ఆవిర్లు పెడుతున్నాయి ఆమె మనస్సులోని ఆలోచనలు. ఆలోచిస్తూ నడుస్తోంది... నడుస్తూ ఆలోచిస్తోంది...

...ప్రాణానికి ప్రాణంగా చూసుకుంటాడని ఆశించిన తన భర్త రామరాము తన ప్రాణాలు తియ్యడానికి సిద్ధపడుతున్నాడు. రాజశేఖరాన్ని భర్తగానే కాదు తన పాలిటి దైవంగా, సర్వస్వంగా భావించింది తను— పెళ్ళయిన నాటినుండి ఈనాటివరకూ ఆరాధిస్తూనే వచ్చింది. కానీ, ఆ ఆరాధనకు ఫలితం వేధింపులూ బెదిరింపులూ... ఇవి తప్ప మరే సుఖంలేదు. నలభైవేలు పారబోసి తనకు రాజశేఖరాన్ని భర్తగా తెచ్చాడు నాన్న! ఈరోజు తను సుఖంగా బ్రతకటల్లేదని తెలిస్తే ఆయన తట్టుకోగలడా! అదీ తన బాధ! కాని, రాజశేఖరానికి యిదేమీ పట్టదు. చీటికీ, మాటికీ డబ్బుతెమ్మంటాడు. అక్కడికే మనస్సు వ్యతిరేకిస్తున్నా ఒకటి రెండుసార్లు తండ్రి దగ్గర కెళ్ళింది. బిజినెస్‌కంటూ అబద్ధం చెప్పింది. రాజశేఖరం ఆఫీసులో గుమాస్తా చేస్తున్నాడని తన తండ్రికి తెలిసినా, వేరే బిజినెస్ ఏమిటని తనని నిలదియ్యలేదు. అలా అప్పుడూ అప్పుడూ పదివేల దాకా యిచ్చారు. ఆడబ్బంతా మంచినీళ్ళలా గంటలమీద ఖర్చుచేసేశాడు రాజశేఖరం! యిలా ఎన్నాళ్ళని! మళ్ళీ ఈ మధ్య స్కూటరు కావాలని గొడవ చేస్తున్నాడు. సైకిలుమీద ఆఫీసుకెళ్ళాలంటే సిగ్గుగా వుందిట. అందుకని తను తండ్రినడిగి స్కూటరుకి డబ్బు తేవాలట. మరి, ఇలా అడుక్కుతిండానికి సిగ్గనిపించట్లేదు కాబోలు. తను మాత్రం ససేమిరా అంది. అదిగో... అప్పటినుంచి తనకి అతనివల్ల బాధలు మరీ ఎక్కువైపోయాయి. జీతంలో ఏమాత్రం కూడా యింటికివ్వడం మానేసాడు. వ్యసనాలకి తగ్గలేదం మామూలే అయినా అవి యింకా ఎక్కువైపోయాయిప్పుడు! తను ట్యూషన్స్ చెప్పి సంపాదిస్తున్నది అంతంత మాత్రంగా సరిపోతోంది. ఇల్లు గడవడం కష్టంగా వుంటోంది. ఇంకా ట్యూషన్స్ పెంచుకోవాలి. ఇప్పటికే ఇంటింటికీ తిరిగి చెప్పడం చాలా కష్టంగా వుంటోంది. అయినా తప్పదు మరి...

... ఇలా ఆలోచిస్తూండగానే మాలతికి మరో ఆలోచన వచ్చింది. ఆరోజు రాజశేఖరం ఆఫీసుకి వెళ్ళలేదు. ఫ్రెండింట్లో పెళ్ళంటూ ఎటోవెళ్ళిపోయాడు. అందులో ఎంతమాత్రం నిజముందో తనకు తెలుసు. ఇక తెగించక తప్పదు!

మాలతి ఆలోచిస్తూనే రాజశేఖరం ఆఫీసుకి చేరుకుంది. ఇంజనీరుగారు తన రూమ్‌లోనే వున్నారు. వెళ్ళి నమస్కారం చేసి తనను తాను పరిచయం చేసుకుంది. చాలా మర్యాదగా మాట్లాడారాయన. ఆయన మంచితనం చూసి తన బాధ వివరించింది. అంతా విని ఆయన

"నాకు విషయం అర్థమైందమ్మా! ఇకనుంచి రాజశేఖరం జీతంలో సగం మాత్రమే అతనికిస్తాను. మిగతా సగం నువ్వొచ్చి పట్టుకెడుతూండు. అతను నిన్నేమైనా అనాలని చూస్తే, అతనికి తగిన గుణపాఠం నేను చెప్తాను. సరేనా!?'' అన్నారు.

మాలతి కృతజ్ఞతగా నమస్కారంచేసి అక్కడినుంచి సెలవు తీసుకుంది.

ఆ రాత్రి రాజశేఖరంలో కిరాతకుణ్ణి చూసింది మాలతి.

ఎదిరించలేదు అలాగే భరించింది. తన నిర్ణయం మాత్రం మార్చుకోలేదు. ఆ మాటే అంది అతనితో,

"చూడండి! ఇప్పుడు మీరిలా నన్ను కొట్టారని బయటకు తెలిపిందంటే మీ ఇంజనీరుగారు చాలావరకూ చర్య తీసుకుంటారు మీ మీద. కాని, భర్త అన్న కారణంగానో, నా మంచితనం కారణంగా

నో నేనా పనిచెయ్యటల్లేదు. ఇకముందైనా మీ హద్దులో మీరుండడం మంచిది...'' అంది ఆవేశంగా!!

ఆ మర్నాడు ట్యూషన్‌కి బయలుదేరడానికి సిద్ధపడుతోంది మాలతి. అంతలో "అక్కా'' అన్న పిలుపు విని గుమ్మంవైపు చూసింది. చెల్లెలు మధు వచ్చింది. వస్తూనే మాలతిని చుట్టేసింది ప్రేమగా! ఆరోజు బయటికి వెళ్ళబుద్ధి కాలేదు మాలతికి. చెల్లెలుతో కష్టం సుఖం చెప్పుకుంటూ గడిపేసింది. మధుకి పదహారేళ్ళుంటాయి. అందం, అందానికి తగినమాట తీరు ఆమె సొంతం. ఎవడు చేసుకుంటాడోగాని చాలా అదృష్టవంతుడవుతాడు! మాలతి ఆ మాట అన్నప్పుడల్లా ఓ చిరునవ్వు నవ్వుతుంది మధు. పూర్తి పేరు మాధవి. మధు అనడం అలవాటు.

ఆ మర్నాడు మధుకి ఇల్లప్పగించి ట్యూషన్‌కి బయలుదేరింది మాలతి. అప్పటికే రాజశేఖరం బయటికెళ్ళిపోయాడు. మాలతికి కొంతదూరం నడిచేటప్ప

"రెష్టుగా కాసేపు పడుకో అక్కా'' అంది మధు. తలూపి మంచంమీద నడుమువాల్చింది మాలతి. సన్నగా కునుకుపట్టింది.

"అక్కా! అక్కా'' అన్న కేకలు విని హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది మాలతికి. రాజశేఖరం కబంధహస్తాల్లో మధు విలవిల్లాడుతోంది. విడిపించుకోవాలని ఆమె చేసే ప్రయత్నం ఫలించటల్లేదు. పరిస్థితి అర్థమైంది మాలతికి.

"ఏమిటండీ మీరు చేస్తున్నది—'' అంటూ ఒక్క వుదుటున మంచం మీంచి లేచి దగ్గరగా వెళ్ళింది.

"వదుల్తారా లేదా! మీకే చెప్పేది!'' అరిచింది. అయినా ఆమె మాటలు వినే స్థితిలో లేదు రాజశేఖరం! పరిస్థితి చెయ్యి దాటిపోయేలా వుంది. ఇహ లాభంలేదు. మాలతి గోడకివున్న బెల్టు అందుకుంది. ఎక్కడ లేని తెగింపు వచ్చేసింది. అతని వంటి మీద ఛెళ్ళుమనిపించింది. టక్కున మధుని వదిలేసి ఆశ్చర్యంతో మాలతిని నిశ్చేష్టుడై క్షణంపాటు చూసాడు రాజశేఖర

అక్కవైపు, దెబ్బలు తింటున్న బావవైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది. అక్కలో ఎంత ధైర్యం! మాలతి మాత్రం శక్తినంతా కూడదీసుకుని రాజశేఖరాన్ని బెల్టుతో కొడుతూనే వుంది. అతనికి తెలివితప్పిపోయింది. అతనిప్పుడు అచేతనంగా నేలమీద పడివున్నాడు. మాలతి వెంటనే పక్క ఇంట్లోకి వెళ్ళింది. వాళ్ళింట్లో ఫోనుంది. పోలీస్‌స్టేషన్‌కి ఫోన్‌చేసింది. ఆమె కదలికలో నవచైతన్యం, ఆమె మాటల్లో స్థిరత్వం పోటీపడుతున్నాయి.

రెండురోజులు పోయాక రాజశేఖరాన్ని చూద్దామని వెళ్ళింది మాలతి. అతను చాలా కోపంగా వున్నాడు.

"రాక్షసీ! కట్టుకున్న భర్తకి యింత అన్యాయం చేస్తావా!... నిన్ను... ఏం చేస్తానో చూడు'' అన్నాడు ఆవేశంగా!

"ష్! మెల్లిగా మాట్లాడండి! గట్టిగా అరవకూడదు, ఇది జైలుగదా! ఎలావున్నారో చూసిపోదామని వచ్చాను...''

"నిన్ను చంపేస్తాను!''

"అలాగే లెండి! తొందరదేనికి! జైలు

ఈ శరీరం మీద మీరిచ్చిన కిరాతక ముద్రలు మర్చిపోగలనా!? మీలోని అమానవ పిశాచాన్ని మన్నించగలనా!? మా నాన్నని చీటికీ మాటికీ వేపుకుతిన్న మీ ఆశబోతు తనాన్ని క్షమించగలనా!? అన్నింటినీ భరించానే! చివరకి అభంశుభం తెలియని నా చెల్లెల్ని, అయామకురాల్ని దారుణంగా బలితీసుకుందామని చూశారే... అది మాత్రం భరించలేనిదీ, క్షమించరానిదాను! పశువుతో పోల్చడానికి కూడా పనికి రారు మీరు! ఎందుకంటే దానిక్కూడా నీతంటూ వుంటుంది కాస్తోకూస్తో!! నీతిలేని జన్మమీది!''

"నాకు పాఠాలు చెప్పాలనే వచ్చావా!?'

"కనీసం ఇప్పుడు నేర్చుకుంటే తిరిగొచ్చేనాటికైనా బాగుపడతారని... ఒక్క మాట... నేనీ సాహసం చెయ్యకపోతే చాలా అనర్థాలు జరిగేవి... అవి జరక్కుండా అడ్డుకో గలిగినందుకు గర్వపడుతున్నా

చైతన్యం

—ద్వివేది ఉమామహేశ్వర రావు

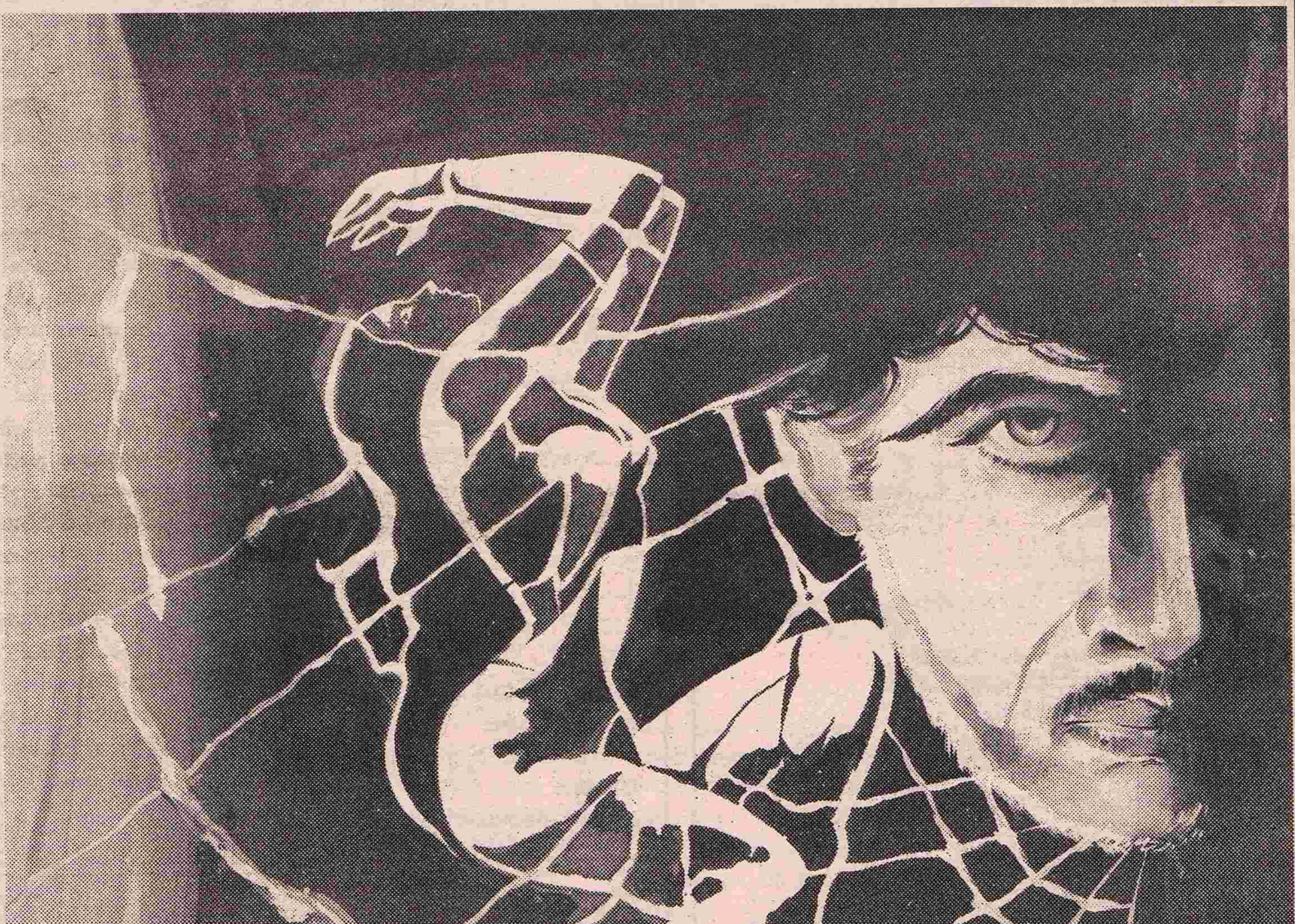

పెళ్లయిన నాటినుండి—ఈనాటివరకూ ఆరాధిస్తూనే ఉంది. కానీ ఆ ఆరాధనకు ఫలితం వేధింపులూ... బెదిరింపులూ...!

టికి ఒళ్ళు తూలినట్లయింది. ఒక్కసారిగా నీరసం అనిపించింది. అడుగువెయ్యడం కష్టమైపోయింది. కిళ్ళీకొట్లో ఓ షోడా తాగి రిక్షాలో ఇంటికి బయల్దేరింది. ఇంటిదగ్గర మధు గ్లూకోజ్ కలిపి యిచ్చింది.

అది తాగాక కాస్త ఓపిక వచ్చినట్లయింది.

ం. ఆ కాస్త సమయాన్ని కూడా వృధాకానివ్వలేదు మాలతి. వెంట వెంటనే దెబ్బమీద దెబ్బ ఛెళ్ళుఛెళ్ళున అతన్ని కొట్టసాగింది. ఆమె ఇప్పుడు అబలకాదు! అరాచకాన్ని ఎదుర్కొంటున్న సబల! రాజశేఖరం పట్టుసడలిపోయింది. నేలమీద పడి అటుయిటు దొర్లుతున్నాడు. మధు బీరువా ప్రక్కగా చేరి అపరకాళిలావున్న

గదిలో మీరున్నారు, బయట నేనున్నాను. మరీ అంత ఆవేశం మంచిది కాదు...''

"నేనంటే గౌరవంలేదటే నీకు!?...''

"చాలా గౌరవం వుండేది ఒకప్పుడు... కాని, మీరే పోగొట్టుకున్నారు దాన్ని... చూడండీ... ఆడదంటే డబ్బుల బెట్టివీ, ఆటబొమ్మనీ, ఆశపడే ప్రతి మగాడికీ యిలాంటి శాస్తి జరగాల్సిందే!...''

"నేనిలా వుంటే నవ్వుతూ డైలాగులు చెప్తావా నువ్వు!?...''

"నా నవ్వు మాత్రమే కనిపిస్తోంది మీకు. కాని, ఈ నవ్వు వెనకవున్న విషాదాలు మీకు తెలియనివా!?

ను. ఆడది అబల... అసహాయురాలు... అండలేనిదే బ్రతకలేదు... అనేవి పనికిమాలిన మాటలు! వాటికి కాలం చెల్లింది. బాగా గుర్తుపెట్టుకోండి. వస్తాను మరి!

అప్పుడప్పుడు వచ్చి చూస్తుంటాను... విడుదలయే లోగా మార్పుకోసం ప్రయత్నించండి... లేదంటే మళ్ళీ మళ్ళీ యిక్కడికే రావల్సి వుంటుంది. ఉంటాను మరి?'.

రాజశేఖరం వెర్రిగా, అసహాయంగా చూస్తున్నాడు ఆమెని! మాలతి ఇంటికి బయలుదేరింది.